

Pozdrav naposledy

František Nedvěď

1. Loučil se se svými druhy muž,
lovit bude za horama,
do sněhu, mu zapad jeho nůž,
kule z pušky mezi krama
vítr skučí teskně po pláni
čechrá jeho vlasy na skrání,
před odjezdem s kamarády stál,
zpíval, když se vzdaloval:

R: Pozdrav naposledy
než do vlasti vrátím se zpět,
Té, jež míval jsem rád,
ten růžový vonný květ.
Dávno vlci moje kosti hlodat budou,
krev má stydne mi v led,
pak si vzpomenete, až chladný bude můj ret.
Dávno vlci moje kosti hlodat budou,
krev má stydne mi v led,
pak si vzpomenete, až chladný bude můj ret.

2. Hvízdnul, prásknul, bičem zamával,
saně po sněhu už sviští
v osadě ho každý varoval,
aby jel až měsíc příští,
nedbal rady, po svém dělal jen,
z osady si vyjel za lovem
když odjížděl nocí polární,
bylo slyšet volání:

R:

3. Rok již plynul, po lovcí ni zvěst,
márně pátraly jsme po něm,
když tu náhle eskymáka pěst
svírala list, zžehlý ohněm,
každému co přijel vyprávěl,
že tam mrtví ve sněhu ležel,
když umíral kamarádům psal
odkazy svých dávných cest:

R: